СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНІЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXIX. Ч. 139. Джерзи Ситі, Н. Дж., середа, 17. червня 1931. VOL. XXXIX. No. 139. Jersey City, N. J., Wednesday, June 17, 1931. THREE CENTS.

ГУВЕР ОБОРОНЮЄ СВОЮ ПОЛІТИКУ

НЕ УЗНАЄ НІЯКОГО ЧАРОДІЙНОГО ПЛЯНУ ДЛЯ ВИХОДУ З ДЕПРЕСІЇ. АЛЕ ВІРИТЬ У ПОБІДУ ІНДИВІДУАЛЬНИХ ЗМАГАНЬ.

ІНДІЯНАПОЛІС (Індіяна). — Президент Гувер виголосив до 5,000 слухачів, зібраних на бенкеті „Індіяна Ріпобликен Едиторіел Асосіейшен" промову, яку вважають кандидатською.

Публика приняла президента дуже щиро. Було таке горячо, що президент звернувся до майстра церемоній, щоби цей візвав присутних, щоби поскидали блюзки, щоб облекшити їм слухання бесіди підчас спекоти.

Президент підкреслив, що Злучені Держави мимо економічної депресії дають собі з тим лихом ще найлекшу раду в порівнанню з іншими державами. Він заявився проти того, щоби тепер дебатувати над зміною тарифи. Президент подав теж те, що американські фармери мимо страшної кризи мають-ся далеко краще в порівнанню з фармерами інших країв. А далі говорив про зараду безробіттю, заявляючися проти системи, яка нагадує урядову безробітну пайку. Президент заявився теж проти бизнесової конкуренції уряду з приватними підприємствами, як теж проти перебирання „поблик ютілітіс" на власність уряду.

З промови президента видно, що слідуюча виборча кампанія буде оперта головно на економічній програмі.

ЗАНОСИТЬСЯ НА ЩЕ ГІРШУ ПОСУХУ НІЖ У 1930 РОЦІ.

ВАШИНҐТОН. — З Норт Дакоти, Монтани, Ореґон і Вашинґтон доносять, що не тільки озимина, але й весняні засіви потерпіли дуже богато від посухи. Кажуть, що коли посуха потреває далі, то треба числитися з великими втратами, бо засіви попропадають, а біда через посуху буде більша, ніж була в 1930 році.

ФОРД ВЗЯВСЯ ДО ПЛЕКАННЯ ДИНЬ.

ДІТРОЙТ. — Фармери, котрі попродали Генрі Фордови свої фарми, а тепер працюють на них як робітники з платнею по $5 денно, не могли довгий час надивуватися, що то Форд робитиме з динями (кентелопс), які засаджено на сотках акрів. Та недавно почули розмову Форда, в якій він сказав, що він пробуватиме діставати хемічним способом з динь алькоголь, якого йому треба до малювання автомобілів. А коли його запитали, що робитиме з масою, яка останеться по витягненню алькоголю, Форд заявив, що пробуватиме перемінити її в таку дешеву субстанцію, яка заступатиме дерево.

Люди, роздумуючи над новими проєктами Форда, говорять жартом, що Форд ще доведе до того, що на фармах виростатимуть готові автомобілі.

ЗОЛОТО НА РАТУНОК НІМЕЧЧИНИ.

НЮ ЙОРК. — „Федерел Різерв Бенк" проголошує, що засіб американського золота зменшився за останні дні на суму $41,680,000. Є це французьке золото, зложене в Америці, яке Франція згодилася переписати тут на конто Німеччини, щоби в той спосіб піддержати її кредит і спинити спадок німецької валюти і паперів.

ПРОТИ ВОЄН І ПЕРЕСУДІВ.

ПАСАДЕНА (Каліфорнія). — Франц Боас, президент „Америкен Асосіейшен фор ди Адвенсмент оф Саєнс", виступив на нарадах товариства з дуже гострою критикою війни, яка забирає людськости найздоровші й найспосібніші сили і є причиною недуг і деґенерації. Боас заявився теж за перемішання рас. Він каже, що це є неправда, що один нарід є з природи інтеліґентніший від другого.

ЗАБРАЛИ АЛЬКОГОЛЮ НА $300,000.

НЮ ЙОРК. — Прибережна сторожа захопила яхт „Сорф", якого власником є Флойд Л. Бравн, президент „Бетлегем Інжініринґ Корпорейшен". На яхті було 4,000 скринок з алькоголічними напитками, вартости $300,000.

БЕРУТЬСЯ ДЕПОРТУВАТИ ВЗИВАЮЧИХ ДО СТРАЙКУ.

ПИТСБУРҐ. — Шериф Роберт С. Кейн з Алеґені кавнті (Питсбурґ) заявив, що в його районі мягкого вугля поширюється страйк завдяки аґітації чужинців, котрі аґітують від імени „Ред Інтернешенел оф Лейбор Юніонс".

Шериф заповів, що будуть депортувати усіх таких аґітаторів, як тільки покажеться, що їх перебування в Злучених Державах є заквестіоноване.

АМЕРИКА ПОВИННА ВЕСТИ ПРОВІД У СПРАВІ МИРА.

АТЛЕНТИК СІТИ. — Сенатор Вилієм Г. Кінґ з Юти каже, що Злучені Держави як найбогатша й найвпливовіша держава, повинні взяти провід у справі роззброєння і зменшення сплати німецьких репарацій, бо коли це не станеться, то в Німеччині готова вибухнути революція.

ВСІ МИ Є МІЛІОНЕРАМИ.

Щастя лише, що про це не знаємо, а тільки мусимо вірити мудрим людям, які обчисленням переконують нас про це.

Французький хемік Берже доказав, що в океанах знаходиться така величезна скількість золота, що можна ним обділити ціле людство, а кожний з нас матиме по кілька міліонів. Коротко кажучи, всі ми є міліонерами.

Проф. Берже так довго аналізував, обчисляв та обмірковував склад морської води, що врешті дочислився до 50 міліґрамів в одній її тоні. Та найгірше, що цього золота не можна собі так звичайно виловити, якби хтось думав, бо воно є „хемічно злучене", себто треба його щойно відділити від води. А що воно майже неможливо зробити, це інша річ. Проф. Берже твердить на основі своїх дослідів, що у водах океанів і морей знаходиться ні менше ні більше, а 70 міліярдів кільоґрамів золота, цебто кожний і кожна (ах! яке придане!) повинен дістати 45 міліонів франків у золоті.

Хоч воно існує наразі лише на папері, але всеж таки є це своєрідна потіха...

ЯК СТРАЙКУЮТЬ ЯПОНЦІ.

В японському нафтовому басейні Такано вибух страйк. Робітники примінили нову методу страйку, а саме: не виходять з копалень і заявили, що так довго не вийдуть з підземелля, доки підприємці не заспокоять їхніх домагань. Родини доставляють страйкарам харчів. Причиною страйку було те, що підприємці вислали частину робітників з одної копальні до другої.

ЧУБАТА КУРКА ЗЛОВИЛА КУРЯЧИХ ЗЛОДІЇВ.

У Слободзії Раранчу (Буковина) пропадали вже від двох років кури і ніхто не міг зловити злодія. Вкінці перейшли злодії від крадежі курей до крадежі річей. Щойно господар Іван Формоз підглянув, як його сусід Іля Ткачук зловив Формозову чубату курку і сховав її до курника. Формоз зголосив це в громадській канцелярії, яка повідомила про це жандармерію. Жандарми переглянули курник у Ткачука, знайшли чубату курку, ака заraз по своїм випущенню найшла дорогу на Формозове подвіря. Перетрусивши Ткачукову хату, жандарми знайшли багато крадених сорочок і горботок та злодійські прилади. Ткачук проповівся далі, що до його злодійської шайки належали ще Іля Лупащук Василів, Манолій Запотічний, Домініка Ткачук, Дмитро Штефанюк і Назарій Макаренко. Всіх арештували й відставили до окружного суду в Боянах.

ЗАМІСЦЬ 30 ТИСЯЧ ФРАНКІВ — 30 САНТИМІВ.

Французький мистець ситківки Жан Боротра вніс до суду позов проти одного паризького видавця за те, що останній видав книжкою його біографію без його дозволу. Як відшкодування зажадав Боротра 30 тисяч франків. Суд розглянув справу і признав Боротрові відшкодування в кво-ті... 30 сантимів.

ПРИСУД СМЕРТИ В СТРИЮ.

Перед стрийським окружним судом, як судом присяглих, скінчилася 11-го травня ц. р. розправа проти селянина Василя Сендоґи з Висовець, пов. Стрий. Його обвинувачували в тому, що він убив свою жінку в той спосіб, що ножиком підрізав їй горло. Підсудного засудили на кару смерти. Оборонець підсудного д-р Ерденберґер зголосив касацію.

З ПІД ШИБЕНИЦІ НА ВОЛЮ.

В чеськім місті Кутні засудили жінку Земанову за вбивство тестя на кару смерти. Найвищий суд затвердив присуд, але заки була вирішена справа помилування у президента, знайшлися свідки, що Земанова нічого не винна, бо її тестя вбили бандити. Земанову зараз випустили з вязниці на волю.

ІМЕНА АЛЬФОНСА XIII.

Як усі члени родини Бурбонів, так і прогнаний недавно з Еспанії Альфонс XIII. дістав при хрещенню кілька імен, саме: Альфонс, Лев, Фердинанд, Марія, Яків, Ізидор, Паскал, Антін. Альфонс XIII. має шестеро дітей, а вони разом мають 50 імен.

ЮВІЛЕЙ ПАРОВИХ КОВБАСОК.

При кінці березня ц. р. минуло 125 літ від дня, коли різницький майстер Іван Юрій Лягнер з Шоппенфельду, що добув опісля широку славу, запропонував Віденцям нову лакітку — горячі франкфуртські-ковбаски. Ці ковбаски, перенесені опісля до Відня під назвою віденських, поширилися як смачна закуска швидко не тільки у Відні, але й у цілій Австрії і Німеччині, а відтак стали відомі цілому світови. Були часи, коли на кожній забаві або товариській імпрезі у Відні, все одно в сальоні чи в городі, ці горячі ковбаски їли, просто держаче їх в руці, як сьогодні обарінок, а в пиварнях носив їх кождий кельнер на дручку і завішував на склянці з пивом гостеви. Сьогодні Віденці, так як 125 літ тому, любуються в горячих парівках і їдять їх всюди: на публичних площах, на вулиці, в парку, в Пратері й у ресторанах. Від цього „звичаю" не міг визволитися і цісар Франц Йосиф, що любив на друге снідання пару горячих „франкфуртських" ковбасок. У Франкфурті існують сьогодні окремі великі фабрики для виробу цих присмаків, які розсилають їх по всій Німеччині або й за кордон.

ЗАНЕПАД „ФУТБОЛА" В КАЛЕДЖАХ.

Карнеґійська Фундація стверджує занепад „футбола" (копаного мяча) в американських каледжах.

Видно цей занепад по ріжних обявах. Молоді студенти не дуже радо записуються до „футболових" дружин. Ті, що записалися, часто покидають їх, а коли не покидають, то ходять неправильно на вправи. Коли відбуваються гри, не видно давнього запалу. Приходи з таких виступів дуже малі.

Зате слідно велике зацікавлення людей професійним „футболом", себто тими грами, де грають люди, що з гри роблять собі життя.

НЕЩАСТЯ В НЕЩАСТІ.

В Бірмінґемі коло Лондону у лічниці оперували одного пацієнта хорого на гортанку. До приспання оперованого вживали насонного середника, який при вогні вибухає. Через необережність лікарів цей середник зіткнувся з лямпою і вибух так сильно, що приспаний пацієнт згинув, а лікар був ранений. Правдоподібно вибухнула мішанина етеру і хльороформу.

НОВОЖЕНЦІ В ПОЛУМЯХ.

В Катовицях у костелі підчас шлюбу молодої пари впала свічка і від неї запалилася сукня молодої, панни Евгенії Н. Від сукні почало горіти убрання новоженця. Заки вогонь погасили, молода тяжко попеклася і її просто від шлюбу повезли до лічниці.

ПОСОЛ ФАЛЬШІВНИКОМ ВЕКСЛІВ.

Перед карним париським судом відбулася оноді розправа проти французького депутованого до парляменту, посла Делябара, за те, що фальшував векслі. Його засудили на рік вязниці і на заплату великого відшкодування.

ЗА ЧЕСТЬ... БЕЗРОГИ.

На своїм найближчім засіданні має французька Академія Наук розглянути цікавий внесок, поставлений бельґійським союзом годівельників безрог. Внесок домагається підшукання іншої назви для свині (кошон), бо союз уважає, що дотеперішню назву тої тварини так спопуляризовано як образливе слово, що безрогам належиться хочаб і частинна регабілітація.

10,000-НА ТОВПА НА ПОХОРОНІ МЕКСИКАНСЬКИХ СТУДЕНТІВ.

На похороні Емілія Рубіо та Мануеля Ґарсія, мексиканських студентів, що згинули з руки американського шерифа в Оклагомі, зявилося коло 10,000 осіб. Трумни несли студенти на плечах.

У Мексику з того приводу велике обурення. Ґубернатор стейту Мічоакан збирає жертви на виставлення вбитим памятника.

СЕНЗАЦІЙНИЙ ПРОЦЕС У САМБОРІ.

„Хвиля" з 17. травня під таким заголовком пише: В самбірськім окружнім суді скінчилась дводневна розправа проти Михайла Яреми і 6 парубків з Дорожева, обвинувачених у крадіжі. Одиноким доказом їхньої вини було те, що обвинувачені признались на поліції в Луці до вини і то в присутності пошкодованих. Підчас розправи численні свідки доказували, що обвинувачені признались до вини лиш тому, що їх немилосердно на поліції в Луці били, привязували до стовпів, катували до утрати притомности, потім їх вели до пошкодованих, і казали признатись до крадіжі, погрожуючи биттям. Хоч трох постерункових, як свідки під присягою ствердили, що нікого не били, то трибунал не повірив їм і звільнив обвинувачених, приймаючи як факт, що зізнання обвинувачених вимушені побоями. Можна сподіватися, що самбірський прокуратор потягне постерункових до судової відповідальности.

ЛЯХИ ДАЛІ СУДЯТЬ УКРАЇНЦІВ

АРЕШТОВАНИХ БЮТЬ ДО НЕСТЯМИ Й ПРИМУШУЮТЬ ПІДПИСУВАТИ ЗГОРИ ПРИГОТОВАНІ ЗІЗНАННЯ.

ЛЬВІВ (Західня Україна). — Краєві ґазети подають короткі звіти з безконечних судових процесів, які врядила польська окупаційна влада на українських землях. Чергова розправа розпочалася перед львівським судом присяглих проти абсольвента ґімназії з Ременова, Михайла Чайковського. Його обвинувачують за здогадну приналежність до УВО та нібито за підпал будинку ґенерала Мальчевського, а разом з тим і за державну зраду.

В акті обвинувачення подаються виписи з шикаґовської ґазети „Україна" та з „Сурми", які мають обтяжувати вину обвинуваченого. Головні свідки — два Ляхи-постерункові, які кажуть, що знайшли біля місця пожежі українські розкидки з закликом „Ґеть з Ляхами!", а також жовто-блакитний прапорець. Вони рішили, що підпал зробив М. Чайковський і арештували його. Це обвинувачення потім нібито підтвердив арештований Іван Мигул, котрий сидів тоді на постерунку. Він нібито казав, що М. Чайковський втягнув його до УВО й давав читати „Сурму".

Покликаний за свідка Іван Мигул у суді зізнав, що М. Чайковський його до УВО не втягав, а поліція била його й примушувала казати на Чайковського все те, що вона хотіла. Зрештою свідок був так скатований, що не міг говорити й не знав, що підписує. Він пізніше просив прокуратора прислати лікаря. На запитання оборонця, д-ра Шухевича, чи свідок не знає того, хто його бив, І. Мигул показав на польського аґента Дунаса, що сидів у цивільнім убранню в салі суду. Потім наступили зізнання інших свідків.

СУДЯТЬ ЗА ПРОДАЖ ПОРТРЕТІВ МИТРОПОЛИТА.

ТЕРНОПІЛЬ (Західня Україна). — Засуджено пароха з Ігровиці, о. Степана Вонса, за те, що він без дозволу польської влади розповсюднював серед своїх прихожан портрети митрополита А. Шептицького, які видано з нагоди трицять-літнього епископування митрополита. Дохід з цих портретів мав іти на будову народнього шпиталю у Львові.

Підчас ходження по хатах своїх парохіян о. С. Вонс роздавав ці портрети, а люди складали добровільні жертви, звичайно у висоті від 50 сотиків до 1 злотого. Тепер польська влада поставила перед суд українського священика за цей „страшний злочин". Суд засудив о. Вонса на 15 злотих кари. Такий „легкий" присуд суддя пояснив тим, що о. Вонс ділав на основі розпорядження своєї духовної влади, яка прислала йому портрети для розповсюднення.

„УКРАЇНЦІ МАЮТЬ СТАТИ ПОЛЯКАМИ".

ЖЕНЕВА (Швайцарія). — Місцева ґазета „Курієр" вмістила довше звідомлення з таємного засідання Комісії Трох, де рішалася справа українських зажалень на польську „пацифікацію" до Ліґи Націй. В цьому звідомленню подається між іншим те, що там говорив польський міністер Залеський. Він по прочитанню рапорту до Ліґи Комісії Трох сказав дослівно так:

„Застерігаюся проти закидів українофобства мого уряду. Навпаки, ми ніколи не мали такого українофільського уряду, як теперішній. Ми дивимося на справу ширше ніж на галицьку проблему. Ми горячо хотілиб, щоби повстала самостійна Україна, якій ми далиб щиру поміч. Одночасно ми стоїмо непохитно на тім, що Галичина мусить раз на все залишитись інтеґральною частиною, провінцією Польщі. Національна меншість у Галичині мусить позбутися всяких ірединтичних мрій і відовчитися думати тими політичними катеґоріями, яких навчилася під Австрією. Ця людність мусить конечно стати на польськім національно-державнім становищу. Так звані Українці у Східній Галичині мусять стати Поляками, говорячими по українськи. Коли вони дозріють до цього ступня політичного розуміння, то мій уряд дасть їм повну спромогу плекати свою мову, своє письменство, свої народні одяги, вірування й звичаї. Союз Націй повинен нам у цьому помогти й у цьому змислі напімнути шовіністів, а не заохочувати їх до опору своєю інтервенцією".

На це Гендерсон завважив, що сказане Залеським далеко не сходиться з тими умовами, на яких великі держави признали Східну Галичину Польщі.

ВИГНАЛИ З ЕСПАНІЇ ГОЛОВУ ЦЕРКВИ.

МАДРИД (Еспанія). — Еспанський уряд арештував кардинала Педра де Сеґюру, голову католицької церкви, що довгі століття правила всім життям Еспанії. Він саме вернувся з Риму, куди їздив до папи зі звітом про розгром католицьких монастирів і церков.

Арештованого кардинала влада видалила за межі републики. Поліція ледви вратувала його й двох священиків, що були з ним, від натовпу, котрий хотів злінчувати їх.

"SVOBODA" (LIBERTY).
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.		ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Ситі і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$2.75

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Тел. „Свободи", Montgomery 5—0498. Тел. У. Н. С.: Montgomery 5—1838

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ГУЛЯЮТЬ НА БОЧЦІ ПОРОХУ

У трох стейтах прийшло останніми днями до поважних заворушень на тлі майнерських страйків і локавтів при мягкім углю. Як звичайно, американські ґазети з дальших місцевостей подають про них тільки доривочні вісти. Тимчасом події прибрали вже такі розміри, що тут уже можна говорити не про звичайне промислове замішання, а про щось богато поважніщого.

В окрузі Питсбурґа, в стейті Пенсилвенія, тисячі майнерів і їх родин уже зводили бійки з поліцією та стейтовими військами. В одній такій бійці полісмен пострілив двох майнерів. В іншій місцевости наняті вуглевими баронами банди вживали проти майнерської демонстрації слізних ґазів.

У Вест Вірджінії півтори тисячі майнерів маширували до Чарлстона догатися від уряду допомоги. Стейтовий ґубернатор заявив, що він нічого не може зробити. Демонстранти відбули під повітовим судом велике віче, на якім упало неодно революційне слово на адресу уряду й углевих баронів. Коли до поважних заворушень ще не дійшло, то це тільки завдяки тому, що страйкарі мають яку-таку допомогу від свого страйкового комітету.

Найповажніші розміри прибрали події в Кентокі, хоч звідти вісти найскупіші. Там у бійці між майнерами та сторожами копалень в Евартсі впали вже перші трупи. Поліція арештувала кільканацять майнерів, закидуючи їм заворушення спокою та вбивство, тоді, як „ґонмени", наняті баронами, ходять спокійно на волі. Кажуть, що положення робітників у цій околиці є страшне.

Того роду події, здається, є досить поважними, щоби заставити уряди, федеральний, стейтовий та місцеві, до якоїсь акції. Та цеї акції якось нізвідки не видати. Федеральний уряд ще нічого не робить, що кидає на нього зле світло, тим більше, що між власниками копалень угля фіґурує родина Мелонів, з котрої походить теперішній секретар скарбу. Стейтові уряди теж нічого не роблять для полагодження спору, наскільки вони не роблять усього, що лежить у їх силі, щоби побити робітників.

Це все є небечпечна гра. Америка не може далі толерувати такої анархії в однім з основних промислів краю. Не може далі цього робити передовсім тепер, коли господарка краю переходить через поважну крізу.

Іван Беркут.

ОСТАННІ ОКОПИ УГОДОВСТВА

(Допись з краю).

II. УГОДОВСТВО НИНІ.

У ту хвилю, коли нам здавалося, що угодовство на вимертю, польський уряд розвязав літом 1930 року польський сойм та розписав нові вибори. Ріжниці між українськими партіями в ту пору вже були затерлися до того степеня, що властиво ввесь український табор представляв одну партію. Всі вже знали, що в них навіть двох поглядів не може бути про становище Поляків та уряду до Українців, про те, яке становище займати Українцям до уряду, та що Українцям удасться зробити в соймі. Всі стали домагатися спільного бльоку українських партій.

Та радикалам було трудно йти в один бльок з ундівцями, бо при попередних виборах до сойму радикали виступали проти УНД-а з закидом угодовства. Йти їм тепер в один бльок з ундівцями, значило стільки, що йти пити воду до керниці, до котрої вони наплювали. Приятелі радикалів в Америці попереджали тутешніх проти бльоку, бо й там в Америці також усе приятелі радикалів мали писати, що УНДО се угодова партія; піти в один бльок з УНД-ом, значило завдати брехню сим закидам. Та краєві радикали не могли послухати американських приятелів і відкинути руку, яку їм подало УНДО. Сотворено виборчий бльок.

Чим більше злучувався вкупу український табор, тим більше натискав на Українців польський уряд. Поляки зачали домагатися від українських партій осудження революційних виступів УВО, а відтак, коли українські партії сього на час не зробили, перевів „пацифікацію". До „пацифікації" майже ніхто з українських політиків не говорив проти „саботажів". Навіть угодовці, які „саботажі" осуджували, не виступали з осудом, бо боялися злих наслідків для себе особисто, або для своєї партії. Щирі люди осуджувати „саботажів" не хотіли, бо не всі „саботажі" можна було приписати Українцям; велике число підпалів вийшло таки з рук польських людей, які себе підпалювали, щоби дістати асекурацію, а богато вийшло з рук кати польських провокаторів. До того польський уряд домагався осудження „саботажів" і У. В. Організації й від українських епископів, а преціньсі спротивлялися, щоби не кинути на нарід закиду, що всі „саботажі" походять від Українців.

Коли пішла „пацифікація", політики потратили голови. Епископи виступили з осудом революційної акції з католицького становища. Відтак з таким самим осудом виступили злучені три українські партії. В сей спосіб радикали й соціялісти знайшлися в одній лінії й з ундистами і з епископами. Колись радикали осуджували епископів, що вони не ведуть доброї політики, бо вони до політики не вибрані, а тепер вони пішли за епископами, так немовби признаючи, що епископи вміють добру політику провадити.

Осуд революційних способів був побідою угодової течії в українських партіях. В усіх партіях ще були люди, які не йшли на угодові вудочки, але тепер вони вже не мали відваги боротися. Осудивши революційну акцію раз, українські партії вже мусіли держатися сего осуду, і нині вони готові осуджувати революційну акцію за кождим разом, як сього „зайде потреба". Коли вони бояться яких злих наслідків для своєї особи, то вони потрафлять бити УВО посередно, себто бючи тих людей, які її піддержують.

Тимчасом українська справа завдяки „пацифікації" перестала бути внутрішною справою Польщі. Україною зацікавився світ; „пацифікацію" порушено в Женеві, де на раді Союза Націй справу віддано до розсліду Комітетови Трох. Перед Польщею, яка вже тоді дістала догану за переслідування німецьких меншин, стануло марево нового скандалу. Польський уряд запевняв, що він жиє з українським населенням у найкращій згоді, а на доказ цього він подавав заяви наших волинських хлібоїдів, з Бачинським і Певним на чолі. Та світ не дуже вірив у любов польського уряду до Українців, бо до Союза Націй у Женеві вплинули жалоби від українських послів у варшавськім соймі на „пацифікацію", а ці жалоби були внесені клюбом по відкиненню його жалоб у соймі. Отже світ знав, що польський сойм не хотів навіть розсліджувати „пацифікації".

Щоби захоронитися перед компромітацією, польський уряд почав говорити про угоду з тою групою, що внесла жалоби, та хотів добитися їх відкликання, отже з українськими послами, себто передовсім з найбільшою партією, з УНД-ом. Щоби зробити натиск на УНДО, уряд почав нібито підходити до українських епископів і серед них знайшов охочих людей в особі епископа Хомишина та епископа Коциловського. Ходять чутки, що епископ Хомишин дався здурити Полякам, що Рим хоче від нього угоди з Поляками, і епископ Хомишин заговорив про потребу льояльности супроти Польщі. Цим він зробив Полякам подвійну прислугу: наперед він підтримав угодовську течію, а подруге, між стрічками признав, що Поляки правду кажуть, коли вони закидують Українцям нельояльність супроти Польщі; а цього Полякам треба було для оборони перед Союзом Націй, де тільки ті, що є льояльні супроти держави, мають право вносити скаргу до Союза Націй на цю державу.

Хоча з голосів польської преси та з ужитку, який вони робили з заяв епископа Хомишина поза границями Польщі, видно було, до чого зміряє польський уряд своїми переговорами, УНДО все таки рішилося повести з Поляками переговори про угоду, бо УНДО збоялося, що як Поляки зроблять угоду з клерикалами, з Хомишином, Назаруком та Коциловським, то УНДО-ви прийдеться тяжко. По осудах проти УВО УНД-ови вже на революційну нуту не грати, бо йому ніхто вже не повірить. Бути нібито якоюсь угодовою партією, коли угоду роблять інші, значить стільки, що собі поставити хрест. Тому то ундівці, доносячи про угодові затії епископа Хомишина,подавали до них такі уваги, що не чужий УНД-ови „Новий Час" сказав, що з писання „Діла", видно тільки завість, що в чужій печі вже спікся хліб, а в „Ділі" на нього ще й як слід не розчинено...

УНДО дало своїм послам право провадити переговори про угоду, хоча ще до цього видно було, до чого Поляки зміряють. Це показалося теж відразу при перших умовах, поданих Поляками ундівським послам. Українці мали дати Польщі устами УНД-а заяву льояльности. Тим вони мали ще раз перед світом признати, що Українці льояльними не були, а тільки допера думають бути. Коли ундівці пручалися дати таку заяву, Поляки протягали переговори, як могли найдовше, а тимчасом поза границями тихо оголошували, що переговори ведуться. Ці чутки компромітували Українців перед приятелями поза границею. Хто ще був прихильний Українцям, побачив, що самі Українці, які вчора жалоби понесли та домагалися для себе піддержки проти Поляків, нині готові приятелів зрадити для згоди з Поляками.

Починаючи переговори за угоду з Поляками, ундівці рахувалися з тим, що проти УНД-а можуть виступити радикали-соціялісти й соціял-демократи. Ці партії такі слабі і числом і таланом, що Поляки з ними не числяться, до угодових переговорів навіть не кличуть, а їх провідники, які мають талан, то їм Поляки потрафлять закрити рота, пригадавши їм прогрішки, які Українці перемовчують, щоби не компромітувати свого народу перед чужинцями. Та Поляки можуть з тими партіями не числитися, але УНДО, яке з ними конкурує, мусить числитися, принаймні з більшою з них, з радикально-соціялістичною. До того УНДО, як спадкоємець колишньої народовецької партії, добре памятає, як то стара радикальна партія під проводом Франка й Павлика зросла була на опозиції до угоди з Поляками, до „нової ери". Та „радикальних дубів" ундівцям удалося задурити поставленням домагання на відшкодовання для „пацифікованих" культурних і економічних установ. Пішли чутки, що Українці домагаються десять міліонів відшкодовання, і то це домагання поставлено буцімто за підшептом самих Поляків. Як „радикальні дуби" почули про це, вони страшно зажалували своєї безпощадної опозиції по українських установах, яка їх неодного коштувала становище. Побачили вони, що через їх дурну критикоманію вони не будуть на хапатні, як будуть роздавати десять міліонів долярів відшкодовання. Як почули про це „радикальні дуби", то вони відразу звинули свою опозицію проти ундівських переговорів. Вони сказали, що від опозиції проти угоди не відступають. Вони цю угоду ще зчешуть, як їй належиться, але не зараз. На все свій час. Можна буде чесати, як все вийде на верха. Тепер ще можна розсліджувати, шукати правди, бо й про угоду неправди писати не можна, бо, мовляв, „неправда не просвіта", як сказав великий учитель радикалізму Драгоманів. І так „радикальні дуби" стали нижче трави, тихше води.

До угоди ніякої не дійшло, бо Полякам просто не про угоду ходило, а про осягнення інших цілей. Як Поляки побачили, що приятелі Українців поза границями вже охололи до Українців, вони переговори зірвали та оголосили, що їх самі Українці починали. Мусіли вже тоді й ундівці виходити на боже сонце зі своїми переговорами. Пішли суперечки між тими, що тільки вчора вели переговори, за те, як властиво малася справа, хто переговори починав, як їх ведено, хто й через що зривав. Суперечка ще не скінчилася й до нині властиво тяжко вгадати неодну подробицю, як це зрештою все так буває, коли люди хочуть тайною вкрити якусь темну справу.

(Далі буде).

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ.

М. К-ч, Сейр, Па. — Витинок дістали, але з якої це ґазети й з котрої дати?

СПРОСТОВАННЯ.

Гром. М. Савка з Менвил, Р. А., просить зазначити, що в оголошенню збірки на боєвий фонд в ч. 95 Свободи пропущений жертводавець Д. Сулима, що пожертвував 50 цнт.

В. Будзиновський.

ЧЕРЕЗ КЛАДКУ

Оповідання.

(1)

По обох боках гірської ріки в галицьких Карпатах тяглася долина, довга кільканадесять кільометрів. По обох боках обмурована горами, покритими лісом, долина йшла круто, цілком так, як сама ріка. Де гори по сім і по тім боці ріки розступалися більше, там і долина була ширша. Подекуди ті гори звужали долину так сильно, що між ними ледви ріка могла пропхатися, не полишаючи місця на дорогу крізь те тісне горло. В таких місцях люди мусіли повирубувати плаї горою. В ширших місцях долини були частини села, розкиненого кільканацять кільометрів здовж ріки. Як би не те, що через ріку мости були по пятнацять і більше кільометрів від себе; як би не те, що при кождій зливі вода забирала всі мости, то ціла долина по обох боках ріки була би одним селом. Але що, бувало, коли повінь розривала мости і кладки через ріку, з одного боку на другий не мож було пробратися з пів року і більше, то по боках були окремі села. В долині були головно сіножати, бо на поле ґрунт був завохкий. Лиш на сухіщих горбовинах садили картофлю і сіяли збіжа, але небагато. За старої Польщі гори й ліси були нічиї, бо пани не мали до них приступу. Отже ті гори з їх лісами були громадські. Аж коли Галичину взяла Австрія, яка й гори стала прорізувати дорогами, ліси по сім і тім боці забрала держава. По правім боці ріки держава лишила ліси собі, даючи їх під управу „камери". Ліси по лівім боці держава продала якомусь баронови. Так люди втратили ті ліси і полонини, де раньше досхочу рубали, полювали і випасали худобу. Лиш десь-не-десь, де ще давно на якій полонині хтось вирубав собі хатчину і ту полонинку або галявку мав у своїм посіданню, така „енклява" лишилася його власністю.

По бароновім боці, глибоко в горах була одноморгова полянка Софрона Когутяка. Там стояла однокімнатна хатчина з дочепленим до неї хлівцем на одну-дві корови і пару овець. Зараз за полянкою була дебра. В тій дебрі пани вполювали пару медведів, отже дебру назвали медвежою. Від того й місце над деброю, де стояла хата Когутяка, стали звати Медвежа. Казали: „Когутяк сидить на Медвежій".

Хоч Когутяк мав тілько один морг трави, не бідував, бо його хата стояла саме в місци дуже пригожім на побережниківку в сім ревірі панського ліса. Барон хотів „енкляву" викупити, але Когутяк не продавав. Скінчилося на тім, що барон зробив побережником самого Когутяка. Тяжка була служба, але за те в хаті, хоч не переливалося, не було біди. Корова була своя і картофля своя. Плата грішми й ординарією була мізерна, але зате побережник мав право по зрубах і полонинах випасати пару штук худоби. Когутяк робив свою службу в лісі, його жінка господарила дома, його син Прокіп ходив з худобою.

Коли Прокопови було вісімнацять років, його батько, ночуючи в зимі в лісі, простудився, дістав запалення легенів і помер. Прокіп просився на побережника на місце батька, але управитель баронових лісів сказав йому, що на побережника він замолодий і ще не має за собою військової служби. Обіцяв, що, як вже відслужить військо і як тоді буде порожне місце, то прийме його. Не було іншої ради, як взяти пилу й сокиру, та йти з іншими на роботу до ліса. В бароновім лісі рубали дуже далеко від хати Когутяків. Пішовши туди, Прокіп міг би до своєї хати і до мами, котра дуже часто покладалася, заглядати хіба лиш раз на тиждень, в неділю. Ближче було би йому ходити на камеральний бік, бо там рубали ліс при самій ріці. Від него на той бік недалеко було. Від хати до потока три кільометри, від потока до ріки знов три. Поки кладки на ріці не забрала вода, він міг що днини бути туди й назад. Не довго надумуючись, Прокіп пішов на камеральний бік питати роботи.

Саме тоді по камеральнім боці Іван Линик збирав партію. Линик був бідним господарем на трох морґах. Тих трох морґів було замало, щоби вигодувати жінку, двох синів і доньку. Як інші його бідні сусіди, заробляв у лісі. Тепер взяв на себе рубати шмат ліса. Від фірми, що експльоатувала ліс, дістав зачет. Далі фірма платила вміру, як робота була готова, платячи за кльоци і клепки вже скубіковані. Для сеї роботи Линик зібрав спілку, звану партією. Окрім него в партії було ще двацять робітників. Його обовязком було дбати, щоби партіяни мали що їсти. На рахунок їх зарібку купував кулешу, солонину, молоко, хліб і тютюн. Заробок ділено на двацять і три паїв. Кождий спільник дістав одну пайку. Линик, за те, що пристарав зарібок і усім орудував, діставав три пайки. Між робітниками було також пару хлопців до обрубання гилля та до обдирання кори зі смерек і ялиць. Два хлопці рахувалися за одного робітника і вони з загального зарібку діставали по пів пая. В лісі були головно смереки і ялиці, але були й буки. Смереки треба було обчімхати з гилля й обкорувати. Буки рубалося на топливо. Порізані і порозрубувані на клепки треба було скласти в сяги. До партії, що робила ту роботу, пристав і Прокіп Когутяк. Партіяни, що робили з Лиником, були сторонські, отже вони до дому вертали хіба лиш в неділю. Цілий робучий тиждень ночували в лісі в колибі. Прокопови було до хати недалеко, отже що днини півтретя години часу, але спав вигідно і його мама не була така самітна. Так пройшла перша зима після смерти батька.

Саме тоді, коли партія скінчила одну роботу і ще не зачала другої та Прокіп цілий тиждень сидів дома, його мамі погіршилося. Хорувала тільки пару днів і він поховав її. Сирота бачив, що йому нічого сидіти самому в хаті. На зарібки мусів ходити, а дома не було кому заопікуватися худобою. Прокіп не довго надумувався. Худобу продав, гроші дав до банку, двері і вікна хати позабивав дошками і пішов назад до партії в камеральнім лісі. Начальником партії знов був Линик. Разом з ним робили в партії також його два сини, Павло і Микола, оба молодші від Прокопа. Тепер Прокіп на ніч до хати вже не ходив. Ночував з іншими партіянами в колибі. Коли під неділю або свято деякі його товариші, деколи й усі, верталися до свого села, то Прокіп і через неділю лишався в лісі, бо в хаті не дожидали його ні тато ні мама, ні брат ні сестра; жінки ще не мав, бо був замолодий. Щоби не нудьгувати, ходив на рибу, але крадьки, бо риба була виарендувана і будькому не вільно було ловити. Для такого, що їв лиш кулешу і кулешу, хіба що на переміну лиш з картофлею, риба, ще й така як пструг, була дуже пожаданою придачею до одноманітного і млавого харчу.

(Далі буде).

ПРОТОКОЛ

З РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. СОЮЗА, яке відбулося на днях від 16. до 20. лютого 1931 р.

(Продовження).

(36)

Щодо запиту п. Питляра, то я мушу звернути увагу, що в 1930 р., до якого то часу мій звіт відносився, так як і всіх інших урядників, ніякий банк з депозитом У. Н. Союза не був замкнений тай про це не було згадки в моїм звіті і тому тої інтерпеляції не слід звязувати з дискусією над моїм звітом. Це, про що питає п. Питляр, сталося вже в сім 1931 р., і про це можна говорити осібно. Справа мається так:

На початку сього місяця ми довідалися, що один з банків, в котрім були депозитовані гроші У. Н. Союза, зістав замкнений. Я сейчас увійшов в порозуміння з управами всіх інших банків, щоби ратувати наш загрожений депозит у замкненім банку. Всі запевнили мене, що доложать усіх можливих старань, щоби У. Н. Союз охоронювати від утрати. Я сам, а також з головним фінансовим секретарем, робив старання вивідатися як найдокладніше про ситуацію замкненого банку, як також усіх інших банків, в котрих є гроші У. Н. Союза. За такими інформаціями спільно з нашим адвокатом, ми вдавались також до стейтового департаменту, який всі ті банки контролює, і там відмовлено нам інформації. Від прочих банкирів ми довідалися, що під цю порою ніякому іншому банкови не грозить безпосередна небезпека. Я отже мушу вірити, що всі в тій справі інтересовані дійсно доложать усіх можливих заходів, та що нам удасться вийти з тої фінансової скрути з як найменшою втратою, або й зовсім без утрати.

Замкнений банк тішився доброю репутацією, а навіть стейт мав там депозитованих державних грошей коло півтора мілиона долярів. Наш депозит був там отворений перед 10 роками, бо ще тоді, коли головним фінансовим секретарем був бл. п. Семен Ядловський. Той депозит у тім банку є тепер заморожений, значить такий, яким не можна орудувати. Та це не значить, що він вже пропав. Відповідні чинники стараються той банк отворити наново. І дораховуються, що коли би навіть він лишився замкнений, то депозитори отримають більшу часть своїх грошей.

Я не можу мати нічого проти того, щоби наші банкові депозити зменшити, але мушу звернути увагу, що в такий, для банків критичний час, відкликати депозити на більші суми може довести до зачинення більше банків тай зробити нам більше шкоди. Я вповні годжуся на зниження наших депозитів навіть в усіх банках і потворити нові депозити, але в спосіб, невикликуючий паніки і катастрофи, то є в спосіб нормальний, постепенно. Щоби не ширилося баламутство, що ми інвестуємо в банках більші суми гроша ніж статут приписує, мушу ще звернути увагу, що ми до банків грошей задля інвестиції не вкладаємо. Готівка в банках держиться тимчасово, поки її інвестується в морґечах або в бондах. А тому, що не все можна купити добрі бонди, або знайти добрі морґечі, то нераз призбирується тої готівки в банках більше. Прошу звернути увагу, що більші суми в банках це так звані чекові конта, а не сталі депозити, і ті суми чекають нагоди бути ульокованими як сталі інвестиції в бондах або в морґечах. Чекового конта вживається заєдно на всякі інші виплати.

Минула конвенція застановлялася над висотою чекового конта і було стверджено, що чековий оборот У. Н. Союза сягає нераз до суми понад 100,000 долярів місячно, а іноді одним чеком виплачується або приймається таку високу суму і тому є неможливо чекового конта до певної суми ограничати. Буває нераз, що головна каса отримає одним чеком суму вищу, ніж після статута можна до одного банку вложити, та з тої причини головна каса не може відмовитися прийняття такого великого чека, ані не може його порозтинати, щоби до кількох банків відослати, але мусить хочби й найбільший чек депозитувати в однім з банків, а відтак з того банку своїми чеками виплачувати. У нас нема згори означених сум виплат. Є тільки предвиджені приходи. Буває нераз, що ми сподіваємося зробити інвестицію, як, приміром, купити бонди, або дати комусь позичку в короткім часі, а відтак це показується неможливим і наші гроші чекають слідуючої нагоди, якої точного речення не можна предвидіти.

Щодо питання моєї особистої ґарантії, то всі знають, що касієр У. Н. Союза є бондований на суму $40,000, однак цей бонд не ґарантує за гроші, які були вже віддані до банку або ульоковані в морґечах і бондах. Бонд касієра покриває тільки таку шкоду, яка могла би статися у касієра.

О. д-р Клодницький заявляє, що пояснення касієра є льоґічні, але каже, що треба зробити, щоби майно організації не було наражуване. Стверджує, що завважав в однім випадку, що більша сума була передержана в банку тому, щоби, витягаючи її перед банковим реченцем, не тратити банкового проценту. Це вправді робиться тому, щоби придбати або не втратити пару соток або тисяч долярів для організації, однак в часі такої кризи якраз замісць проценту можна втратити капітал. Добре пословиця каже, що скупий нераз два рази тратить. Домагається, щоби в як найкоротшім часі банкові депозити були перельоковані після осібної директиви.

А. Питляр не годиться з виводами касієра і піддержує домагання д-ра Клодницького.

Додатково зголошується до дискусії гол. радний Ст. Слободян і домагається, щоби взагалі до малих банків депозитів, хочби й часових, не давати.

Гол. предс. Микола Мурашко стверджує, що всі уваги є слушні і потрібні, але вони не відносяться до самого касієра або його звіту і тому просить дальше вести дискусію над звітом касієра, а уваги тай домагання зголосити по програмі у відповіднім на це місці.

Інж. В. Малієвич ставить внесення, щоби приймити звіт касієра так, як був зложений, з ухваленнєм касієрови вотум довіря. Це внесення, поперте Ст. Слободяном, формально ухвалено.

(Дальше буде).

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ЗА СИРОТИНЕЦЬ-ЗАХИСТ У. Н. СОЮЗА

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ПРОВІДЕНС, Р. АЙ.

Українська пісня й український танок в Temple of Music, Roger Williams Park, Providence, R. I.

В Роджер Виллиямс Парку кожного року літом відбуваються концерти в „Темпел оф Мюзік", на котрих виступають ріжні національности. Сього року будуть виступати й Українці в неділю пополудні, дня 21-го червня, в 3-тій годині, а в разі непогоди сей виступ відложиться на слідуючу неділю, се є 28-го червня. На таких концертах в згаданому парку буває кільканацять тисяч народа, а особливо зїжджається та нація, котра дає концерт. Тому заздалегідь можна сподіватися, що всі щирі Українці, котрі живуть в стейті Ровд Айленд і сусідних стейтах, прибудуть численно на сей перший український виступ і заманіфестують себе перед Американцями.

Приготовляючий комітет докладає всіх сил, щоби сей виступ випав якнайкрасше. Програму сього концерту виконує хор „Боян" з української православної церкви з Вунсакет, Р. Ай., під управою о. прот. В. А. Каськова; кружок українських танків школи В. Авраменка з Вунсакет, під управою інструктора п. інжиніра Івана Шила з Бостон, Масс., а до танків приґраватиме українська орхестра під проводом п. Степана Романовича з Вунсакет, Р. Ай.

Почин і перші старання були зроблені гром. Дмитром Лукеником з Вунсакет і гром. Дмитром Рекрутом з Провіденс. Комітет, який працює над виконанням концертової програми, є слідуючий: о. Прот. В. А. Каськів, гром. Дмитро Лукенек, гром. Дмитро Рекрут, гром. Григорій Кічак, інж. Іван Шило, гром. Степан Романович і гром. Г. Болюх.

Комітет вже розіслав запрошення з тикетами до всіх визначних Американців зі стейту Ровд Айленд. Всякі видатки покривають доси обі громади з Вунсакет і Провіденс з добровільних жертв і датків на сю справу.

Комітет.

БОФАЛО, Н. Й.

Свято Матері.

Заходом місцевого сестрицтва св. Ольги при Українській Православній Церкві уладжено дня 10 травня ц. р. перший раз в цім місті „Свято Матери", яке випало дуже величаво.

Вступне слово сказав місцевий парох о. І. Савчук. Потім слідувала концертова програма. Жіночий хор, зложений з самих сестриць, всі в народніх стоях, відспівав ряд пісень під проводом місцевого пароха, які випали дуже гарно. Реферат на тему „Жінка Мати" виголосила п. Т. Савчук. Дальше слідували декламації поодиноких сестриць, а також і менших дівчат. Пані К. Сидорович відспівала сопранове сольо дуже гарно, за що публика нагородила її бурею оплесків. На закінчення програми виступив місцевий хор „Бандурист", який відспівав кілька пісень. Помимо того, що члени хору тяжко працюють по ріжних фабриках і деякі з них навіть вже старші віком, але під умілою диріґентою о. І. Савчука вивязалася зі своєї задачі вдоволяючо. Хор добре вишколений і пісні були так гарно оброблені, що на бажання публики хор мусів їх співати по кілька разів. Відспіванням національного гимну закінчено концертову програму.

По концерті була вистава українських вишивок. Сцена була прибрана як українська хата. Ліжко, стіл і інші речі в хаті були застелені гарними вишивками. Були також вишивки шкільних дітей, які за дуже короткий час в школі українських вишивок, яку провадить п. Т. Савчук, навчилися гарно вишивати. Навіть чужинці, які були присутні на концерті і виставі, подивляли роботу українського жіноцтва, а головно шкільних дітей. Найбільше цікавили чужинців писанки, що були також на виставі.

День 10 травня зістанеться довго в памяти бофальських Українців, а невсипуча праця сестрицтва принесе стократні плоди і побільшить свої ряди новими членами.

Учасник.

МІТІНҐИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗА

ЙОНКЕРС, Н. Й. Тов. Подільська Січ, від. 8, повідомляє всіх своїх членів, що мітінґ відбудеться в пятницю, 19 червня, в годині 7-мій ввечір, в салі Клюбу, 29 Джексон ул. Отсим заряд просить всіх членів на сей мітінґ явитись і вирівнати всі свої належитости, бо в противнім разі довгуючі будуть суспендовані. Є важні справи до полагодження. — Василь Мандзій, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Тов. ім. Івана Франка, від. 269, повідомляє, що піврічний мітінґ відбудеться в суботу, 20 червня, в годині 7.30 ввечір, точно, в гали де звичайно. Обовязком є кождого члена бути на тім мітінґу, бо є важні справи до полагодження. Не явившийся член заплатить кару після статута. — Теодор Ціпуро, предс.; Дмитро Балацький, кас.; Стефан Петрик, секр.

СКРЕНТОН, ПА. Тов. Усп. Пресв. Богородиці, від. 123, повідомляє всіх своїх членів, що звичайний мітінґ відбудеться в неділю, 21 червня, зараз по Сл. Божій, в українській церковній народній гали. Проситься всіх членів явитись на тім мітінґу, бо є важні справи до полагодження. — Михайло Годованець, секр.

ГЕЙЗЕЛТОН, ПА. Бр. Св. Архистратиґа Михаїла, від. 85, повідомляє своїх місцевих і позамісцевих членів, що звичайний мітінґ відбудеться в неділю, 21 червня, в годині 1-ій пополудни, в Юніон Гол, на Норт Вайомінґ ул. в салі ч. 4, другий поверх. Обовязком є кождого члена явитись і заплатити свою місячну вкладку на мітінґу. Довгуючі члени, коли не вирівнають своїх залеглостий, будуть суспендовані. — Ст. Глинянський, рек. секр.

СПРІНҐ ВАЛЕЙ, Н. Й. Укр. Тов. Просвіти, від. 16, повідомляє своїх членів, що піврічний мітінґ відбудеться в неділю, 21 червня, в годині 3-ій пополудни, в домі Тов. Просвіти. Проситься всіх членів прибути хоч раз на пів року. Не явившийся член пошкодить сам собі. — А. Кашинський, предс.; Н. Загадайко, кас.; І. Брега, секр.

ВЯЧЕСЛАВ ЛИПИНСЬКИЙ І ПАВЛО СКОРОПАДСЬКИЙ

(4)

У Берліні (куди мене, всупереч моїм бажанням і попередженням, граючи на моїх почуттях обовязку, перетягнуто з Райхенав) я так у р. 1927 занедужав, що мусів у півмертвому стані вернути назад до Австрії, в гори. Тоді п. Скоропадський рішив, що настав якраз слушний час почати мститись на мені за своє Заприсяження, а одночасно поволі **почати нищити авторитет людини, що одинока, власне завдяки свому авторитетові, могла протиставитись здійсненню його персональних плянів.** Під диктат Гетьмана в ванзейськім передпокою, бувший повстанець з 1918 р. п. Сергій Шемет став вистукувати на машинці і розсилати поодиноким гетьманцям такі півофіціяльні енунціяції:

„Досі ми не збиралися згори наділяти усю Україну ідеольоґією Липинського і викінченими на еміґрації проектами перебудови всіх політичних і соціяльних відносин... Тепер... прийнято принціп непогрішимости Ради Присяжних УСХД. Гетьман і Його Рід персоніфікує вже не єдність нації і держави, а „Листи до Братів Хліборобів."

„Я проти вирівнювания іменем Гетьмана всіх гетьманців по Липинському. Стремління зробити з Липинського Магомета, а з „Листів до Братів Хліборобів" — Коран — це пересада. Така пересада тільки відштовхує від нас реалістично настроєні елементи, котрі шукають політичного знання, а не політичної віри. Для цих елементів, до котрих причисляю я і себе, „Листи до братів хліборобів" залишаються підручником, але не Кораном".

„Перенесення всієї ваги на традицію, на авторитет, як то робить Католицька Церква, в політиці недоцільно. Доказом того служить занепад державної сили якраз во всіх странах, де католіцизм мав найбільші виховуючі на громадян впливи і навпаки, осягнення найбільшої державної могутности країнами, де громадянство виховувалося в раціоналістичнім світогляді протестантізма і реформації". Або, як ясніще сформулував це потім п. Шемет: „Одною з індивідуальних рис в писаннях Липинського, невідповідаючих моїй духовій структурі, вважаю релігійний містицизм. В Церкві я ціню її моралізуючі впливи. До містичних її основ я байдужий".

„В словах присяги нашої сказано, що „Гетьман персоніфікує єдність нації і держави", а в Наказі Гетьманській Українські вже говориться, що Гетьман **персоніфукує собою єдність ідеї та організації".** Мусимо признати, що перше і друге не те саме" (не додає тільки п. Шемет, що в Заприсяженню мова про Гетьмана в **Київі**, а в Наказі про Гетьмана в **Ванзе.** В. Л.).

Персональні напади на мене п. Сергія Шемета і його злобне та неправдиве представлення моєї громадської діяльности — в роді інсинуацій проф. С. Томашівського, що я колись „був соціялістом" — поминаю. За оцими „увагами", писаними 18. III, 1928, пішли заяви дальші. Читаємо там:

„Тенденція національну стихію гетьманського руху змінити територіяльним патріотизмом, а загальну ідею Української Гетьманської Держави — програмом Трудової Монархії — вважаю хибною".

„Панове Кочубей і Залозецький... беруться заводити між нами єдину філософську теорію (Липинського) так, ніби річ йшла про те, щоб всі гетьманці вписалися до однієї якоїсь політичної секти".

„В писаннях Липинського є багато індивідуального, властивого авторові і ближчим йому по духу Заприсяженим, але не всім і не в однаковій мірі. Ще менше вони є універсальними у відношенню до всього українського національно-монархічного громадянства обєднання котрого біля символу нашої національно-державної єдности (Гетьмана Скоропадського). — є основним завданням Гетьманського Центру".

„Безоглядну критику демократизму в писаннях Липинського часто приймають, як нахил гетьманців в бік фашизму і абсолютизму. Наслідком цього підривається довіря до Гетьмана".

„В тім, щоб канонізувати писання Липинського, я не бачу ні змислу, ні потреби. Я не можу приймати, як правдиву мудрість, цієї схоластики і рутини в методах праці, які хотять накинути живому рухові... Коли в більшости Рада Присяжних слідом за Кочубеєм стане на ґрунт певної ідеольоґічної концепції (Липинського), покинувши таким чином базу реальних інтересів, то чи буде тоді Рада Присяжних УСХД мати моральне право задержати в своїх руках провід над цілим гетьманським рухом і чи не буде це режімом ідеольоґічної диктатури" і т. д. і т. д. (лист С. Шемета „До Ясновельможного Пана Гетьмана і до членів Ради Присяжних УСХД" і його „Критичні замітки до 1-го числа Бюлетеня" з д. 10. V, 1929 р.).

Паралельно з цим усі мої постанови саботували або перекручували. Кого я поручав — того поборювано, кого я поборював — того піддержувано; що я вважав потрібним робити — цього не виконували; навпаки, робили те, що я вважав шкідливим.

У самий рішучий спосіб став я протестувати проти ширення з гетьманського дому і з гетьманського відома ідеольоґічного та організаційного хаосу, а ще більше проти смердяковщини (від Смердякова, прізвища одної постаті з романів Достоєвського) оцих Шеметівських, одобрюваних п. Скоропадським, писань — смердяковщини, убиваючої всяке завзяття, всякий порив, всяку охоту до творчої полєміки і дальшої праці. Бо як тут переконувати, що я не претендую на Магомета, а мої „Листи" на Коран? Як обороняти перед смердяковською насмішкою те, що для тебе святе — те, чому ти віддав цілого себе, свій спокій, своє здоровля, своє життя? За довгі літа громадської української праці досить надивився я на спустошення, ширені в українстві смердяковщиною. Тільки і тільки вона не дає повсякчасно „відродженому" українству дійсно відродитись. Тільки смердяковщина убиває в українстві всяку жертву трагічним питанням: і чи за таке варто умирати? Смердяковщина — це зараза стократ небезпечніша від цілого комунізму. Бо комунізм — антихристова ідея, у боротьбі з якою відродитись може ідея Христова. А смердяковщина — це трупний яд, викликуючий тільки розклад, гниль і смерть.

(Дальше буде).

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА.

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА

за травень 1931 р.

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 2. Майчак Олена, Задойко Теодор.
В. 7. Решетар Катерина.
В. 45. Вавриків Йосиф.
В. 47. Жук Анна.
В. 58. Читайло Михайло.
В. 73. Свідер Володимир.
В. 82. Лешега Розалія, Лешега Марія.
В. 91. Панчак Марія, Кубант Анна, Кубант Марія, Любка Михайло.
В. 106. Дацків Марія.
В. 109. Скірчак Стефан.
В. 111. Бойчук Василь.
В. 112. Маковська Марія.
В. 116. Паславський Леон.
В. 137. Томко Марія, Томко Анна.
В. 144. Жуковський Йосиф.
В. 153. Фурман Іван, Чопак Параска.
В. 159. Камінська Анна.
В. 163. Матійчин Василь, Зинь Михайло.
В. 182. Демкович Йосифа.
В. 207. Пилипець Анна.
В. 221. Пилипяк Василь, д-р Тарнавський Омелян.
В. 223. Сенюк Василь.
В. 228. Майкович Наталія.
В. 230. Павелко Розалія.
В. 234. Вітушинський Василь.
В. 237. Чічерська аКтерина, Коцопій Іван.
В. 238. Мороз Петро, Панкевич Марія.
В. 243. Якіменко Геня.
В. 276. Шафран Михайло.
В. 282. Старовушна Марія.
В. 300. Шибінський Микола.
В. 326. Сеньків Володимир.
В. 333. Боберська Анна.
В. 334. Лабик Стефан.
В. 337. Турек Антін.
В. 358. Ґаско Ксеня, Сушко Катерина.
В. 361. Польчій Василь, Стівенс Стефан.
В. 364. Фурман Ксенофон.
В. 369. Пукас Василь, Кость Анастазія.
В. 374. Чабан Василь.
В. 396. Кравчишин Ілія.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 1. Олесневич Теодор, Пребула Павло.
В. 34. Чмерид Іван, Чмерид Анастазія, оГвард Марія, оГвард Василь.
В. 37. Качараль Анна, Полюк Франка.
В. 40. Пеленський Іван.
В. 41. Краскевич Михайло, Щепаняк Михайло.
В. 46. Головінський Володимир.
В. 58. Демкович Марія.
В. 61. Уріщак Михайло, Уріщак Анна.
В. 63. Горніцький Кароль.
В. 64. Клипка Анна, Клипка Михайло.
В. 75. Поглод Микола.
В. 81. Депута Франко, Шуба Михайло.
В. 85. Ґут Микола, Ґут Марія.
В. 94. Заяць Петро.
В. 100. Андрусяк Василь.
В. 102. Чупак Андрій.
В. 108. Орлінська Марія.
В. 110. Демчук Михайло, Демчук Софія, Еваночко Анна, Лібрик Дмитро, Лібрик Олекса.
В. 114. Бабяк Михайло.
В. 121. Ластовецький Василь, Ластовецька Евдокія, Слівінський Микола, Слівінська Софія.
В. 122. Сошік Іван, Сорочинський Мартин, Сусоль Іван.
В. 124. Стержицький Михайло.
В. 127. Кривий Федько.
В. 135. Століца Олекса.
В. 147. Горбовий Петро, Югас Іван, Печінка Максим, Змінка Анна, Змінка Стефан, Змінка Пелягія.
В. 157. Кулеба Катерина.
В. 177. Ґоряк Андрій.
В. 189. Іваникович Анна.
В. 193. Гайдук Антін, Сисак Теодор, Сисак Параска.
В. 200. Жатковський Мартин.
В. 206. Комоніцький Лука, Комоніцька Параска.
В. 217. Голубін Іван.
В. 218. Гричик Михайло, Гричик Іван, Онищак Леон.
В. 222. Сенів Андрій.
В. 230. Бутрій Софія, Мигаль Павлина.
В. 234. Булик Роман.
В. 237. Проць Микола.
В. 241. Кічак Григорій, Кічак Марія.
В. 263. Лобур Михайло, Липка Роман, Роїк Лука, Гудима Василь, Поплавський Пилип, Тупиця Трофим.
В. 265. Задорожний Василь, Маційовський Антін.
В. 266. Сивик Стефан, Бодак Данило, Середницька Пелягія, Варшона Яків.
В. 274. Синидяк Іван.
В. 276. Бабяк Анна, Бабяк Михайло, Губаль Василь, Крусь Олена, Крусь Гаврило, Матияшевський Василь, Олищак Евелин, аМтияшевська Текля.
В. 304. Мигаль Теодор, Попелюк Андрій.
В. 312. Лисюк Калиник.
В. 326. Ціздак Петро, Чекальська Розалія, Чекальський Лев, Мечниковський Франко, Мечниковський Стах.
В. 334. Гавриляк Іван, Чиканська Олена, Масник Павло, Павлович Марія, Масник Марія.
В. 336. Юрса Григорій.
В. 367. Чолій Онуфрій.
В. 385. Вінценто Іван, Вінценто Олена, еМнюк Дмитро, Вінцентий Матвій.
В. 390. Бойко Андрій.
В. 400. Болюх Петро, Болюх Розалія.

ЧЛИНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 7. Ґут Марія, Ґут Микола.
В. 83. Брингілевич Розалія, Брингілевич Ілія, Бабяк Семен.
В. 90. Волчанська Марія.
В. 105. Мельничук Олекса.
В. 118. Вислоцька Анна, Вислоцький Павло.
В. 156. Ткач Йосиф.
В. 167. Крук Юрій.
В. 175. Кобосяр Параска.
В. 212. Риваковська Марія.
В. 218. Гусак Марія.
В. 270. Підгурський Стефан, Підгурська Марія.
В. 288. Періг Варвара.
В. 295. Вільха Стефан.
В. 329. Белей Василь.
В. 331. Худович Юрій.
В. 373. Стефанів Розалія.
В. 375. Бідей Василь.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 1. Демчак Юлія.
В. 2. Поточна Олена.
В. 4. Чомко Михайло.
В. 7. Бованко Теодор, Яворський Петро, Яворська Варвара, Яворська Марія, Кріль Антін, Сабульська Анна, Рифун Анна.
В. 14. Лапій Ліна, Лапій Василь.
В. 28. Едвардс Анна, Сопінка Михайло, Сопінка Іван, Зазуля Василь, Сопінка Марія.
В. 30. Кісіль Іван.
В. 34. Дудуш Григорій, Кавюк Микола, Кузан Анна, Кузан Франко, Бандирський Іван, Камінський Іван, Ковяк Теодора, Борковська Теодора.
В. 38. Шевчук Мирон.
В. 46. Нискоклон Василь.
В. 47. Русин Анастазія, Рачук Марія.
В. 48. Катулька Йосиф, Капіна Антін, Катулька Катерина, Катулька Юлія, Катулька Катерина.
В. 53. Соболь Марія, Соболь Петро.
В. 59. Зелік Олекса, Павлишин Дмитро.
В. 61. Королевят Стефан.
В. 63. Антошик Анна, Брицька Анна.
В. 65. Кузьма Іван.
В. 70. Келичава Павло.
В. 74. Ліско Юліян, Буткевич Федор, Ліско Андрій, Мендзак Михайло, Буткевич Анна.
В. 75. Франків Стефан, Ґоско Марія, Ґоско Петро, Комаринський Тимко, Комаринський Богдан, Лабяк Дмитро, Комаринська Анна, Комаринський Іван.
В. 76. Питляр Стефан, Стахура Марія, Стахура Василь, Теребух Стефан, Питляр Текля.
В. 77. Ґаран Тимко.
В. 78. Циганик Андрій.
В. 84. Шурко Іван.
В. 86. Нісевич Михайло.
В. 89. Прончак Іван.
В. 93. Баворовський Павло, Баворовська Марія, Василів Андрій.
В. 94. Біланюк Петро, Машталяр Стефан, Деркач Юрій.
В. 96. Кучеравка Юрій.
В. 99. Швайлик Ізидор.
В. 102. Мацула Микола, Пукач Микола, Шаваринський Микола, Угрин Андрій.
В. 103. Соколовський Франко.
В. 105. Банах Микола.
В. 107. Міщишин Марія, Міщишин Іван, Солян Михайло.
В. 108. Цісельський Іван.
В. 109. Заверач Роман.
В. 112. Гомзяк Розалія, Мельникевич Розалія.
В. 117. Чорнописький Микола.
В. 121. Баран Анна, Баран Данило.
В. 126. Войтко Михайло.
В. 132. Волос Юлія.
В. 135. Голобінко Григорій, Грешко Михайло, Корнаш Василь, Матерна Йосиф, Рудяк Дмитро, Рудяк Марія, Ткачишин Іван, Заворський Дмитро, Голобінка Марія, Голобінка Іван, Грешко Катерина, Корнаш Олена, Заворська Марія.
В. 146. Блажевський Ілія, Блажевська Олександра, Волошинович Анна.
В. 147. Білан Федор, Білан Павло, Мендрик Ілія, Радьо Катерина, Ракочій Василь, Рать Михайло, Шуран Іван, Змінка Семен, Шуран Анна, Ракочій Анастазія.
В. 155. Дудич Дмитро, Гуцалюк Марія, Скалоцька Анна, Скалоцький Олекса, Станкевич Катерина.
В. 158. Дзидзан Андрій, Дзидзан Марія.
В. 175. Буката Онуфрій, Буката Марія.
В. 177. Мартиневич Володимир, Пилипів Павло, Шевчук Анастазія, Зарзицька Йосифа, Зарзицький Марйн, Франків Іван, Франків Анеля, Пилипів Анастазія.
В. 185. Михальчук Григорій, Наконечний Олекса.
В. 187. Юнко Григорій, Ручинський Василь, Ставинога Федор, Ваґера Іван, Вічимишин Іван.
В. 193. Довга Анастазія, Ґналь Марія, Поточняк Михайло, Стасюнчук Олекса, Стасенчук Марія.
В. 200. Парандій Іван.
В. 201. Баюк Микола.
В. 205. Атнонишин Петро, Антонишин Розалія.
В. 213. Ядловський Іван.
В. 217. Максимців Іван.
В. 219. Ожга Петро.
В. 227. Джмелик Михайло.
В. 228. Ковальчик Анастазія.
В. 230. Степкович Стефан, Винар Іван.
В. 239. Олексяк Іван, Олексяк Марія.
В. 247. Івашко Василь.
В. 253. Смолінська Марія.
В. 265. Дубніцький Іван.
В. 269. Мудрик Іван.
В. 276. Цибак Микола, Махник Теодор, иМник Микола, Тер Михайло, Тер Ева.
В. 282. Гусак Анна, Татуско Петро, Зазуля Григорій.
В. 285. Мічківський Теодор.
В. 288. Підгайний Василь, Стирановська Марія, Стирановський Іван.
В. 292. Березюк Михайло, Худий Омелян, Мариняк Катерина.
В. 295. Косс Михайло, Косс Петро, Косс Пелягія.
В. 301. Галущак Антін, Галущак Василь, Коваль Прокіп, Сенів Мойсей.
В. 304. Новак Михайло.
В. 311. Лисик Анна.
В. 312. Олейник Іван.
В. 324. Филипчук Анна.
В. 326. Сеньків Стефанія, Сеньків Стефан.
В. 332. Кушмілер Валентин.
В. 333. Дрожак Феня.
В. 334. Куч Василь, Сорівка Стефан.
В. 335. Петрусяк Андрій.
В. 351. Профета Павло.
В. 359. Фурта Марія, Вітук Юлія.
В. 360. Гринько Марія, Назарук Текля, Петрів Іван, Петрів Марія, Прислíпський Олекса, Прислíпська Марія, Слука Мартин, Мороз Теодор.
В. 361. Шмир Петро, Свистун Кондрат, Ґулька Антін.
В. 364. Сербій Іван.
В. 365. Шкурат Михайло.
В. 367. Білик Микола, Білик Марія, Бойко Михайло, Чолій Софія, Федоришин Дмитро, Когут Параска, Когут Теодор, Андріїв Сидор, Гук Пилип, Гошовський Іван.
В. 379. Юрків Кирило(Берник Тимко, Чесняк Порфурій.
В. 381. Семчук Кирило.
В. 383. Шибаль Марія, Шибаль Захарій.
В. 385. Гунчак Аполонія, Гусак Мелянія, Гусак Микола, Гунчак Микола.
В. 388. Кравчук Дмитро.
В. 389. Борисофф Зиновій, Борисофф Юлія.
В. 390. Пеленська Анастазія, Пеленський Михайло.
В. 396. Семчишин Іван.
В. 400. Міцкевич Михайло.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 3. Андрушко Стефан.
В. 12. Белей Василь.
В. 47. Періг Варвара.
В. 56. Риваковська Марія.
В. 63. Вісłоцька Анна, Віслоцький Павло.
В. 76. Петрач Андрій.
В. 85. Ґут Марія, Ґут Микола.
В. 97. Припхан Анна, Припхан Михайло.
В. 119. Гусак Марія.
В. 189. Волчанська Марія.
В. 206. Шпак Микола.
В. 212. Ганович Серафина.
В. 217. Завадецький Андрій.
В. 230. Кулин Михайло.
В. 308. Юрків Іван, Юрків Іван мол., Юрків Катерина, Юрків Агафія.
В. 319. Крук Юрій.
В. 356. Худович Юрій.
В. 361. Витник Марія, Витник Григорій.
В. 383. Мельничук Олекса.
В. 384. Стефанишин Ілія.
В. 388. Брингілевич Ілія, Брингілевич Розалія.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ:

В. 8. Луців Франко.
В. 9. Ястівка Зузанна.
В. 28. Цанайка Микола.
В. 113. Полийовський Микола.
В. 123. Яцун Дмитро.
В. 155. Дзюбатий Василь.
В. 165. Коцоловський Іван.
В. 170. Мушинська Анна.
В. 213. Задорецький Теодор.
В. 242. Бранка Юрій.
В. 247. Баран Микола.
В. 273. Любянецький Олекса.
В. 285. Лахвацький Олекса.
В. 295. Борович Михайло.
В. 300. Катинський Теодор.
В. 388. Пірко Микола.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком травня 1931 р. було в У. Н. Союзі повнолітних членів	21,308
В місяци травні 1931 р. принято нових	56
В місяци травні 1931 р. принято наново	112
В місяци травні 1931 р. принято з переступними листами	22
В місяци травні 1931 р. принято з інших кляс обезпечення	3
Разом	21,501
В місяци травні 1931 р. суспендовано	243
В місяци травні 1931 відійшли з переступними листами	29
В місяци травні 1931 відійшли до інших кляс обезпечення	3
В місяци травні 1931 померли	16
Разом	291
З кінцем травня 1931 р. в У. Н. Союзі було повнолітних членів	21,210

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС І СУМ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

СТАРИЙ РІД.

В клясі Д.	на $ 100	11
В клясі А.	на $ 250	385
В клясі А.А.	на $ 500	5,772
В клясі В.	на $ 750	878
В клясі С.	на $1000	13,192
В клясі В.В.	на $1500	303
В клясі С.С.	на $2000	103

НОВІ РОДИ:

Обезпеченне платне по смерти з вкладками до 70 року життя.

В клясі О- 500	на $ 500	74
В клясі О-1000	на $1000	72
В клясі О-1500	на $1500	4
В клясі О-2000	на $2000	2
В клясі О-2500	на $2500	—
В клясі О-3000	на $3000	—

Обезпеченне платне по смерти з вкладами протягом 20 літ.

В клясі Р- 500	на $ 500	63
В клясі Р-1000	на $1000	134
В клясі Р-1500	на $1500	5
В клясі Р-2000	на $2000	4
В клясі Р-2500	на $2500	—
В клясі Р-3000	на $3000	—

Обезпеченне платне за життя з вкладками протягом 20 літ. (Ендавмент).

В клясі Е- 500	на $ 500	107
В клясі Е-1000	на $1000	98
В клясі Е-1500	на $1500	4
В клясі Е-2000	на $2000	1
В клясі Е-2500	на $2500	—
В клясі Е-3000	на $3000	—
	Разом	21,210

МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ.

НОВОВПИСАНІ ДІТИ:

В. 2. Домбровська Параска.
В. 47. Багрій Петро, Багрій Ева, Жук Михайло.
В. 50. Копач Ольга, Копач Марія.
В. 87. Максимик Олеся.
В. 106. Мороз Емілія, оМроз Віктор.
В. 112. Липян Марія.
В. 136. Куземко Анастазія, Крупа Софія.
В. 145. Ґураль Йосиф.
В. 221. Панчук Марія, Панчук Ольга.
В. 223. Байдук Олена, Мельник Анна, Мельник Марія.
В. 235. Бобак Іван.
В. 237. Коцопій Татіянна.
В. 238. Петрейко Ольга, Петрейко Володимир, Музика Григорій, Школяр Омелян.
В. 239. Грицків Федько.
В. 240. Шубяк Анна, Шубяк Стефан, Шубяк Дмитро.
В. 258. Слончка Олена, Слончка Генрик.
В. 270. Кіраш Василь.
В. 276. Яворська Ольга.
В. 324. Яськів Леонія.
В. 326. Колодій Іванна, Колодій Олена, оКлодій Йосиф, Колодій Цецилія.
В. 334. Лазірко Йосифа.
В. 367. Дмитрів Ярослав.
В. 369. Сидоряк Анна, Сидоряк Стах, Сидоряк Марія, Сидоряк Катерина, Сидоряк Іван, Турко Павлина.
В. 374. Чабан Віктор.
В. 377. Міґелич Едвард.
В. 383. Мартинюк Марія, Мартинюк Нестор.
В. 885. Дмитрук Володимир, Дмитрук Анна.

ДІТИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 34. Чмирід Ґеновефа, Чмирід Іван, Чмирід Стефанія, Чмирід Богдан, Чмирід Анна, Говард Розалія.
В. 61. Уріщак Людвіґа, Уріщак Йосиф, Уріщак Марія, Уріщак Іван.
В. 62. Бідей Василь, Бідей Анна, Бідей Стефанія, Бідей Петро.
В. 85. Ґут Ольга, Ґут Марія, Ґут Йосиф, Ґут Андрій.
В. 100. Андрусяк Василь.
В. 102. Чупак Олена, Чупак Марія.
В. 121. Ластовецький Андрій, Ластовецька Анна, Ластовецький Михайло, Ластовецька Ольга, Ластовецька Катерина, Слівінський Йосиф, Слівінський Кароль.
В. 128. Зазуля Стефан, Зазуля Михайло, Зазуля Йосиф, Зазуля Кароліна.
В. 147. Ярема Броніслава, Ярема Володимир, Ярема Стефан, Ярема Михайло, Ярема Юлія, Ярема Йосиф, Ярема Василь, Пічінка Йосиф, Змінка Іван, Змінка Марія.
В. 193. Сисак Павлина, Сисак Петро.
В. 241. Кічак Микола.
В. 266. Бодак Ірина, Бодак Софія.
В. 276. Матіяшевський Іван, Роман Петро, Роман Теодор, Роман Олена, Роман Іван, Роман Марія, Роман Анна, Роман Микола.
В. 326. Чекальський Петро, Фордина Михайло, Фордина Франка, Фордина Марія, Фордина Фльора, Фордина Чеслава, Фордина Олена.
В. 320. Салик Марія.
В. 384. Дуневич Іван, Дуневич Михайло, Дуневич Евгенія, Дуневич Марія, Малецька Емілія, Малецький Михайло, Малецька Марія, Малецька Розалія, Сирота Андрій, Сирота Евдокія, Сирота Іван, Сирота Геня, Сирота Григорій, Турко Іван, Турко Теодор, Турко Марія, Турко Йосиф, Задарко Іван, Задарко Марія, Задарко Василь, Задарко Стефан, Жук Павло, Жук Олена, Жук Михайло, Жук Анна, Жук Марія.
В. 400. Болюх Анна, Боюх Катерина, Болюх Марія, Болюх Михайло.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 7. Ґут Ольга, Ґут Йосиф, Ґут Марія, Ґут Андрій.
В. 83. Бабяк Андрій, Бабяк Олена, Бабяк Юлія.
В. 105. Мельничук Василь.
В. 242. Притула Михайло, Притула Іван.
В. 270. Підгурський Володимир, Підгурський Петро, Підгурська Анна.
В. 375. Бідей Стефанія, Бідей Петро, Бідей Василь, Бідей Анна.

ДІТИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 2. Поточна Станислава, оПточна Аделя, Поточний Теодор.
В. 3. Либа Андрій.
В. 7. Яворський Мирослав.
В. 28. Шпаковський Фред, Шпаковський Михайло, Сопінка Микола.
В. 29. Хромчак Петро.
В. 34. Кавяк Ольга, Канвяк Іван, Борківська Анна, Кузан Софія, Кузан Олена.
В. 38. Нусь Марія, Полянська Олена, Полянська Марія.
В. 48. Катулька Василь, Катулька Емілія, Пех Григорій, Катулька Крестина, Катулька Ольга, Катулька Йосиф, Катулька Марія, Пех Володимир, Катулька Григорій.
В. 53. Собіль Володимир, Собіль Анеля, Собіль Олена.
В. 57. Афінович Евген, Афінович Михайло.
В. 59. Зелик Евгенія, Зелик Йосиф.
В. 63. Брицький Павло, Брицький Михайло.
В. 65. Кузьма Володимир.
В. 70. Синець Анна, Синець Іван, Чорнева Анна, Чорнева Олена, Чорневий Іван, Чорневий Михайло.
В. 75. Ґоско Марія, Ґоско Данило, Ґоско Людвіка, Комаринський Евген, Комаринський Мирослав, Комаринський Юліян, Лабяк Йосиф, Комаринський Ярослав.
В. 76. Питляр Павло, Питляр Розалія, Теребух Стефанія.
В. 85. Паращук Анна, Паращук Марія, Паращук Павло, Паращук Катерина.
В. 89. Прончак Михайло.
В. 93. Баворська Стефанія, Баворовський Олекса.
В. 99. Швайлик Анна, вШайлик Юрій, Швайлик Еллен, Швайлик Юлія, Швайлик Софія, Швайлик Марія.
В. 102. Угрин Анна, Мацуляк Анна.
В. 103. Чабак Анна, Чабак Олена.
В. 105. Банах Ольга, Банах Володимир.
В. 107. Міщишин Михайло, Міщишин Петро, Митрик Стефан, Митрик Михайло, Процанюк Іван, Процанюк Олена, Митрик Микола, Митрик Марія, Митрик Василь.
В. 112. Зарічний Йосиф, Мельникевич Михайло, Мельникевич Йосиф.
В. 113. Куземчак Розалія.
В. 116. Сеньків Катерина, Сеньків Марія.
В. 126. Войтко Михайло, Войтко Йосиф, Войтко Іван.
В. 128. Микитка Іван, Микитка Розалія, Микитка Михайло.
В. 133. Яблонська Софія.
В. 144. Ямка Михайло.
В. 146. Блажовська Ірина, Блажовська Мирослава.
В. 160. Атаманів Стефан.
В. 177. Шевчук Марія, Шевчук Анна.
В. 193. Філь Іван, Януш Олена, Філь Олена, Януш Йосифа, Поточняк Марія, Філь Стефанія, Філь Анна.
В. 203. Кирильчук Анна, Кирильчук Петро.
В. 204. Кузів Іван, Кузів Олена, Кузів Марія, Кузів Анна.
В. 208. Мулик Йосиф, Мулик Павлина.
В. 210. Олійник Віра.
В. 217. Кучмій Марія, Кучмій Петро, Кучмій Анна.
В. 220. Джмелик Ґеновефа.
В. 224. Яремко Павлина, Яремко Катерина.
В. 230. Павлишин Михайло.
В. 237. Ворончак Леонора, Ворончак Іванна.
В. 263. Паньків Іван.
В. 269. Рудий Петро.
В. 288. Підгайний Василь, Підгайний Михайло.
В. 292. Насланець Іван, Насланець Ілія, Насланець Данило.
В. 295. Косс Іван, Косс Іван, Косс Григорій, Косс Ольга, Косс Анна, Косс Йосиф, Косс Катерина, Косс Марія.
В. 308. Нищій Анна, Нищій Ксеня, Нищій Текля, Нищій Юрій.
В. 321. Воронів Олекса.
В. 326. Колодій Цецилія, Колодій Йосиф, Колодій Олена, Колодій Іванна.
В. 332. Кушмідер Володислав, Кушмідер Войтко, Кушмідер Сташко, Кушмідер Йосифа, Кушмідер Войтко.
В. 334. Шаваринська Марія, Шаваринський Йосиф, Шаваринський Іван, Шаваринський Михайло.
В. 354. Романик Павло, Романик Антоніна.
В. 359. Фурта Анна.
В. 360. Соботкевич Теодор, Соботкевич Олена, Куз Едвард, Білан Софія, Петрів Михайло, Назарук Стефан, Білан Олена, Петрів Стефан, Петрів Петро, Білан Марія, Петрів Василь, Білан Павлина, Петрів Юрій, Білан Розалія, Білан Кароліна, Білан Анна.
В. 367. Когут Анна, Когут Василь, Когут Михайло.
В. 377. Міґелич Едвард.
В. 381. Семчук Павлина, Семчук Олена, Семчук Ірина.
В. 383. Шибаль Михаліна, Шибаль Йосиф.
В. 388. Перчак Люба.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ.

В. 3. Андрашко Теодор.
В. 62. Бідей Анна, Бідей Василь, Бідей Петро, Бідей Стефанія.
В. 85. Ґут Андрій, Ґут Марія, Ґут Йосиф, Ґут Ольга.
В. 97. Припхан Розалія, Припхан Стефанія, Припхан Марія, Припхан Славка, Припхан Михайло, Припхан Олена.
В. 361. Видник Лев.
В. 365. Притула Михайло, Притула Іван.
В. 383. Мельничук Василь.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ ДО СТАРШИХ ЧЛЕНІВ У. Н. СОЮЗА:

В. 7. Решетар Катерина.
В. 30. Кльос Микола.
В. 45. Вавриків Йосиф.
В. 73. Свідер Володимир.
В. 91. Кубант Анна, Кубант Марія, Любка Михайло.
В. 109. Скрічак Стефан.
В. 116. Паславський Леон.
В. 137. Томко Анна, Томко Марія.
В. 144. Жуковський Йосиф.
В. 159. Камінська Анна.
В. 183. Демкович Йосифа.
В. 230. Павелко Розалія.
В. 243. Якименко Геня.
В. 326. Сеньків Володимир.

ДІТИ ПОМЕРШІ:

В. 326. Срібер Анна.

ЗІСТАВЛЕННЄ:

З початком травня 1931 р. було в У. Н. С. дітей членів	14,087
В місяци травні 1931 р. принято нових	52
В місяци травні 1931 р. принято наново	93
В місяци травні 1931 р. принято з переступними листами	17
Разом	14,249
В місяци травні 1931 р. суспендовано	189
В місяци травні 1931 відійшли з переступними листами	19
В місяци травні 1931 відійшли до повнолітних членів	17
В місяци травні померли	1
Разом	226
З кінцем травня 1931 р. в У. Н. Союзі було дітей членів	14,023

ЗІСТАВЛЕННЄ ПІСЛЯ КЛЯС МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ:

В клясі 1-ій за 25 цнт. місячної вкладки	12,602
В клясі 2-ій за 50 цнт. місячної вкладки	1,421
Разом	14,023
З кінцем травня 1931 р. в У. Н. С. було всіх обезпечених	35,233

У В А Г А

истру кождий відділовий урядник член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї стисло застосуватися.

Так повнолітні як і молодечі члени У. Н. Союза, оголошені в рекордовім звіті за місяць травень 1931 як суспендовані або виключені за неплаченне місячних вкладок чи з інших причин згідно зі статутом організації, коли хотять і надальше бути членами У. Н. Союза, мусять зголоситися протягом сего місяця (червня) до своїх відділів і вписатися наново, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Коли цего не зроблять до кінця місяця червня 1931 року, то в липні 1931 р. мусять виповняти нові аплікації (просьби о принятте), коли схотять бути дальше членами У. Н. Союза, подібно як кождий новий кандидат. Ці знов члени, так повнолітні як і малолітні, котрі в місяци травні 1931 р. взяли переступні листи, а еще доси не зголосилися до іншого правно істнуючого відділу У. Н. Союза, мусять це зробити в місяци червни 1931 р., бо на другий місяць то є в липні 1931 р. стратять всі членські права і моглиби бути приняті тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятте).

І. Каштанюк, гол. рек. секр.

ТАРЗАНОВІ ЗВІРЯТА.

(46)

Побачивши наближаючогося Тарзана, Роков утік зі свого намету, пролізши в бічний отвір його. Коли моряки побачили Тарзана, вони кинулися в страху тікати в джунглі, лишаючи все в таборі. Тарзан обглядів докладно ввесь табор, шукаючи якихнебудь ознак перебування тут жінки. Нічого не знайшовши особливого, він направився в джунглі переслідувати втікачів. Ишов обережно прислухуючись і придивлюючись та винюхуючи, щоб несподівано самому не попастися в їх руки.

Втомлена Джейні переспала в джунглях решту ночі й добру половину дня. Вона сама дивувалася, що з нею нічого прикрого не трапилося й, натрапила випадково на невеличку стежку, що гадюкою вилася в джунглях. Пішла нею вперед, але тут страх став її охоплювати. Вона думала, що можливо стріне тут диких звірів, або диких людей. Кожда з цих зустрічей їй не дуже подобалася. Часами вона бігла перелякано ніби втікала від когось, що переслідував її.

Біжачи отак, вона несподівано опинилася перед дивною картиною, що відкрилася перед її очима. Трохи обік від стежки вона побачила групу величезних малп, що сиділи колом на землі немов жаби. Поперед них стояв чорний дикун. Здавалося, що не могли зійтися разом ці постійні вороги між собою. Та тут видко було, що чорний дикун робив якісь розпорядження, а малпи уважно слухали його. Розглядаючись ближче, вона побачила, що між ними була величезна біла пантера, котра також уважно дивилася на дикуна.

Нарешті вся ця дивна група рушила й скоро зникла в глибині джунглів. Джейні не знала, що це були Тарзанові звірята. Вона не знала, що по милі від неї був Роков, який на смерть перелякався, коли побачив недалеко від себе військо Тарзана. Джейні пустилася бігти далі стежкою. Часами вона не чула навіть землі під собою, коли здавалося їй, що звірі женуться за нею. Тією саме стежкою позаду неї тікав від Тарзанових звірят Роков, ховаючись і від самого Тарзана.